

Α. Μπ. Σάντλγουικ

Τερατο-Μία

ΣΧΟΛΙΚΗ
ΤΡΟΜΑΡΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Ο αρουραίος της Μία Μόνταγκιου είχε δραπετεύσει ξανά. «Κουέντιν, όχι!» του φώναξε.

Ο αρουραίος της έτρεχε βιαστικά στις πλάτες των πίσω καθισμάτων του σχολικού λεωφορείου προς τον συμμαθητή της Μία από την προηγούμενη χρονιά που ήταν λυκάνθρωπος, τον Γουόρεν. Ο Γουόρεν είχε το κεφάλι του προς τα πίσω. Κοιμόταν, με τη γλώσσα του να κρέμεται από τη μία πλευρά του στόματός του.

«Κουέντιν, γύρνα πίσω, τώρα!» φώναξε η Μία όσο πιο δυνατά μπορούσε.

Ο Κουέντιν, γυρίζοντας προς το μέρος της, γαργάλισε την κοντή μαύρη μύτη του λυκάνθρωπου με την ουρά του.

«ΓκρρΨΙΟΥΟΥ!» Ο Γουόρεν ξύπνησε με έναν θόρυβο που ήταν εν μέρει φτέρνισμα, εν μέρει βρυχηθμός.

Ο Κουέντιν τσίριξε και εκτοξεύτηκε από τον ώμο του Γουόρεν στην τσέπη της Μία.

«Γκρρρ! Γιατί με ξύπνησες;» ρώτησε ο Γουόρεν τον Βαρθολομέο Κοκάλα, τον σκελετό που καθόταν δίπλα του.

«Δεν το έκανα εγώ» είπε ο Βαρθολομέος.

«Γιατί χαμογελάς τότε;» ρώτησε ο Γουόρεν.

«Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς» είπε ο Βαρθολομέος.

«Οι σκελετοί πάντα χαμογελούν, Γουόρεν».

«Πολύ βολικό αυτό» γρύλισε ο Γουόρεν.

Τα φρένα τσίριξαν, εκσφενδονίζοντας τους πάντες από τις θέσεις τους και το λεωφορείο σταμάτησε στην άκρη του δρόμου. Ο οδηγός πάτησε την κόρνα τρεις μακρόσυρτες φορές. Η Μία σηκώθηκε από το πάτωμα, επιβεβαίωσε ότι ο Κουέντιν ήταν καλά και κοίταξε από τα βρόμικα παράθυρα. Μια λιμουζίνα με πινακίδα κυκλοφορίας K4K0Σ πέρασε με ταχύτητα. Ποιος στο καλό θα μπορούσε να βιάζεται τόσο πολύ;

«Έχει δει κανείς το αριστερό μου χέρι;» είπε ο Ζόμπι Ζακ.

«Εδώ είναι» απάντησε ο οδηγός, ψάχνοντας κάτω από τα πετάλια.

Το λεωφορείο ξεκίνησε και τινάχτηκε με φόρα μπροστά.

«Αναρωτιέμαι ποιος ήταν αυτός» μουρμούρισε η Μία.

Όταν έφτασαν στο σχολείο, η Μία σοκαρίστηκε βλέποντας το μεγάλο μαύρο αυτοκίνητο παρκαρισμέ-

νο ακριβώς απέξω. Σίγουρα κανένας από τους δασκάλους της δεν είχε την οικονομική δυνατότητα για ένα τέτοιο όχημα...

Μία από τις πίσω πόρτες άνοιξε, αποκαλύπτοντας εσωτερικά ένα πεντακάθαρο κρεμ δέρμα. Ένα κορίτσι με παπούτσια με αγκράφες και ένα κουρελιασμένο μαύρο φόρεμα εμφανίστηκε. Η Μία δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ήταν η συμμαθήτριά της, η Δηλητηριώδης Πηνελόπη!

Τι δουλειά είχε η Πηνελόπη, μια μάγισσα με μυτερό καπέλο και μοβ μαλλιά που συνήθως έπαιρνε το λεωφορείο μαζί με τους υπόλοιπους, σε ένα τόσο φανταχτερό αυτοκίνητο;

«Τα λέμε αργότερα» είπε η Πηνελόπη στον οδηγό.

Η Μία δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό του κάτω από το γείσο του καπέλου του, αλλά το χέρι του βγήκε από το παράθυρο για να την αποχαιρετήσει, και η Μία παρατήρησε ένα μεγάλο χρυσό δαχτυλίδι στον δείκτη του.

Η Πηνελόπη έκλεισε την πόρτα με δύναμη και το αυτοκίνητο έστριψε και κατευθύνθηκε με ταχύτητα προς την έξοδο, εκσφενδονίζοντας μικροσκοπικά χαλίκια δεξιά και αριστερά. Μια ομάδα μικρότερων μαθητών σκόρπισαν έντρομοι, φεύγοντας από τη μέση ακριβώς την κατάλληλη στιγμή.

Η Μία έτρεξε προς την Πηνελόπη ανεβαίνοντας τα πέτρινα σκαλιά του σχολείου.

«Αυτό είναι πανάκριβο αυτοκίνητο, έτσι δεν είναι;»

ρώτησε η Μία. «Δεν έκανες μάγια στους αριθμούς του λαχείου, έτσι δεν είναι;»

«Είναι το αυτοκίνητο του θείου μου Πέρεγκριν» είπε η Πηνελόπη, χαμογελώντας επιδεικτικά στη Μία. «Ή, πιο σωστά, είναι ένα από τα αυτοκίνητά του».

«Γιατί, πόσα έχει;» ρώτησε η Μία.

«Αρκετά για να γεμίσουν την τεράστια είσοδο του γιγάντιου σπιτιού του» αποκρίθηκε η Πηνελόπη. «Θα μείνω μαζί του όσο οι γονείς μου θα είναι διακοπές στο Σάλεμ. Έτσι δε θα χρειαστεί να χρησιμοποιήσω το βρομερό λεωφορείο για αρκετές εβδομάδες».

«Μυρίζει μόνο όταν ο Ζόμπι Ζακ δεν έχει βάλει κολόνια» συνέχισε η Μία. «Δεν καταλαβαίνω γιατί είσαι τόσο ψηλομύτα».

«Επειδή ο θείος Πέρεγκριν έχει εκατοντάδες ξενοδοχεία και πάρα πολλά χρήματα» είπε η Πηνελόπη καθώς περνούσε την αψιδωτή πόρτα του σχολείου. «Αλλά δε θα περίμενα από μια τιποτένια σαν εσένα να καταλάβει».

Η Μία κοντοστάθηκε στην είσοδο καθώς ένα πλήθος θαυμαστών συγκεντρώθηκε γύρω από τη μάγισσα. Η Πηνελόπη ήταν δύσκολη στη διαχείριση ακόμα και στις καλύτερές της στιγμές. Αυτό θα την έκανε ακόμα πιο δύσκολη.

«Συγκεντρωθείτε, μικρά μου τέρατα» είπε ο καθηγητής Γκουλ.

Ο καθηγητής Φυσικών Επιστημών προσπάθησε να ισιώσει τις δύο λευκές τούφες στο κεφάλι του, αλλά πετάχτηκαν ξανά. Έβγαλε ένα σημειωματάριο από την εργαστηριακή του ρόμπα και έγνεψε στους μαθητές που στέκονταν γύρω από το γραφείο του στο μπροστινό μέρος της τάξης.

«Κι εσύ, Μόνταγκιου» είπε.

Η Μία κοίταζε έξω από το στενό παράθυρο προσπαθώντας να εντοπίσει τον καλύτερό της φίλο βρικόλακα, τον Πάπρικα. Συχνά πετούσε στο σχολείο με τη μορφή νυχτερίδας, αλλά σήμερα είχε αργήσει και η Μία ανησυχούσε. Ο Πάπρικα ανυπομονούσε γι' αυτό το μάθημα που αφορούσε την επαναφορά των νεκρών στη ζωή.

Η Μία πλησίασε το τραπέζι και στάθηκε δίπλα στον λυκάνθρωπο Γουίλφ, τον μικρότερο αδερφό του Γουόρεν και δεύτερο καλύτερο φίλο της. Ο καθηγητής Γκουλ τράβηξε ένα σεντόνι για να αποκαλύψει ένα ζευγάρι μεταλλικά κλιπ συνδεδεμένα με μια γεννήτρια.

«Ουάου! Τερατώδες!» είπε ο Γουίλφ.

«Εγώ πρώτος» είπε ο Φράνκι Στάιν, ένας ογκώδης μαθητής με πράσινο δέρμα και μεταλλικά μπουλόνια να προεξέχουν από τον λαιμό του. «Είναι ακριβώς σαν αυτό που έχουμε στο σπίτι».

«Δυστυχώς δε γίνεται να το χρησιμοποιήσουμε»

είπε ο καθηγητής Γκουλ. «Πραγματικά δεν μπορώ να το επιδείξω αυτό στους μαθητές πια. Μου το απαγορεύουν οι κανονισμοί υγείας και ασφαλείας».

Όλοι οι μαθητές αναστέναξαν.

«Δεν είναι δική μου απόφαση» είπε ο δάσκαλος. «Αν ήταν στο χέρι μου, θα μπορούσατε να περάσετε ηλεκτρικό ρεύμα μέσα από τους βολβούς των ματιών σας μέχρι να τσιτσιρίσουν και να πεταχτούν έξω. Σίγουρα δε μου έκανε κακό όταν ήμουν στην ηλικία σας».

«Καλύτερα να κάνετε επίδειξη σε έναν ψόφιο βάτραχο τότε» είπε η Πηνελόπη. «Έχω μερικά στο κολατσιό μου για ξόρκια».

«Δεν μπορώ να το κάνω πια ούτε αυτό» είπε ο καθηγητής Γκουλ. «Τα δικαιώματα των ζώων βλέπετε...»

Η Πηνελόπη στραβομουτσούνιασε.

«Θα πρέπει να κάνω επίδειξη σε αυτό» είπε, τραβώντας μια πανοπλία κάτω από το τραπέζι. «Που δεν αισθάνεται τίποτα». Σήκωσε τα κλιπ ηλεκτροδίων. «Τώρα ποιος μπορεί να μου πει πού πάνε αυτά;» Ο Φράνκι Στάιν έδειξε τα μπουλόνια δεξιά κι αριστερά στον λαιμό του.

«Σωστά» είπε ο καθηγητής Γκουλ.

Συνέδεσε τα ηλεκτρόδια στα πλαϊνά του κράνους και ανέβασε τον διακόπτη της γεννήτριας. Η πανοπλία άρχισε να κροταλίζει πάνω κάτω.

«Τώρα» είπε ο καθηγητής Γκουλ. «Παρακολουθήστε τι συμβαίνει καθώς αυξάνω την ισχύ».

Γύρισε τον διακόπτη και από τη γεννήτρια ακού-

στηκε ένα σφύριγμα υψηλής συχνότητας. Η πανοπλία σείστηκε έντονα.

Στην άλλη πλευρά της τάξης η Μία παρατήρησε ότι η Πηνελόπη κουνούσε τα δάχτυλά της και μουρμούριζε κάτι.

«Κύριε, η Πηνελόπη κάνει ένα ξόρκι» είπε η Μία.

«Σιωπή» είπε ο δάσκαλος. «Προσπαθώ να συγκεντρωθώ».

Ο καθηγητής Γκουλ επικεντρώθηκε στο μηχάνημα και δεν είδε τα ηλεκτρόδια να ξεκολλάνε από το κράνος και να αιωρούνται μαγικά προς τα κάτω, στα τριχωτά πόδια του Γουίλφ.

«Τώρα αυξάνουμε κι άλλο την ισχύ» είπε ο δάσκαλος, ανεβάζοντας τον διακόπτη.

«Ωωωωωωωω! ΑΑΑΑΑΑουουουου!» Ο Γουίλφ πετάχτηκε στον αέρα, και οι τρίχες της γούνας του ορθώθηκαν όταν τα κλιπ άγγιξαν τα πόδια του.

Ο καθηγητής Γκουλ κοίταξε την άψυχη πανοπλία. «Ω, Θεέ μου, δε λειτούργησε. Θα προσπαθήσω λίγο ακόμη».

«Περιμένετε, κύριε!» είπε η Μία.

Ο καθηγητής Γκουλ τράβηξε ξανά τον διακόπτη προς τα πάνω. Ο Γουίλφ ούρλιαξε σαν να είχε παγιδευτεί η ουρά του σε πόρτα αυτοκινήτου. Καπνός έβγαινε από τα αυτιά του και η τάξη άρχισε να μυρίζει αμυδρά σαν μπάρμπεκιου.

«Κύριε!» φώναξε η Μία.

Τελικά, ο δάσκαλος πρόσεξε τον ξεροψημένο λυκάνθρωπο και έκλεισε το ρεύμα.

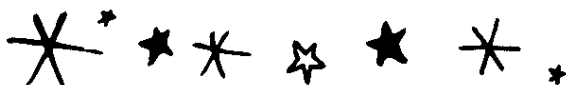
Η Πηνελόπη ξέσπασε σε δυνατά γέλια, ενώ όλοι οι άλλοι μαζεύτηκαν γύρω από τον Γουίλφ ανήσυχοι.

«Είμαι καλά» είπε ο Γουίλφ, αν και το τρίχωμά του ήταν ακόμη όρθιο, μοιάζοντας με γιγάντιο, χνουδωτό αρκουδάκι.

«Ας προσπαθήσουμε ξανά» είπε ο καθηγητής Γκουλ. «Και, αυτήν τη φορά, κόψτε τις ανόητες φάρσες».

Η Μία κοίταξε συνοφρυωμένη την Πηνελόπη και μετά στράφηκε ξανά προς το παράθυρο. Δεν υπήρχε κανένα σημάδι του Πάπρικα, αλλά πρόσεξε ένα μπλε αυτοκίνητο να σταματάει στον δρόμο. Πολύ παράξενο. Τα μόνα οχήματα που είχε δει ποτέ η Μία στο πάρκινγκ ήταν το διαλυμένο σχολικό λεωφορείο και τα παλιά αυτοκίνητα που οδηγούσαν οι δάσκαλοι. Αυτό έμοιαζε με φυσιολογικό αυτοκίνητο.

Μια νεαρή γυναίκα βγήκε από το αυτοκίνητο και πάτησε ένα κουμπί στο μπρελόκ της που έκανε το αυτοκίνητο να ηχήσει. Φορούσε ένα κομψό γκρι κοστούμι με χαμηλά μαύρα παπούτσια, και τα καστανά μαλλιά της ήταν χωρισμένα στο πλάι. Εκτός αν έκρυβε κάπου ένα ζευγάρι φτερά ή ένα δεύτερο κεφάλι, έμοιαζε πολύ με συνηθισμένο άνθρωπο. Αλλά τι δουλειά είχε ένας κανονικός άνθρωπος σε ένα σχολείο για τέρατα;

Ο καθηγητής Γκουλ είχε μόλις ξανασυνδέσει τα ηλεκτρόδια όταν η διευθύντρια του σχολείου διαπέρασε την κλειστή πόρτα και μπήκε στην τάξη. Η Διευθύντρια ήταν φάντασμα με μεγάλα στρογγυλά γυαλιά και είχε τα μαλλιά της πιασμένα πίσω κότσο. Ήταν επίσης η θεία της Μία, η Έθελ, αν και οι άλλοι μαθητές δεν το γνώριζαν αυτό.

Η Διευθύντρια συνήθως είχε μια ήρεμη, αυστηρή έκφραση, αλλά σήμερα τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα, τα χέρια της έτρεμαν και αιωρούνταν ακόμα πιο ψηλά από το έδαφος από το συνηθισμένο.

«Καθαρίστε τα πάντα» φώναξε η Διευθύντρια. «Καλύψτε αυτό το πράγμα» είπε δείχνοντας την πανοπλία.

«Τι στο κακό συμβαίνει;» ρώτησε ο καθηγητής Γκουλ.

«Υπάρχει μια επιθεωρήτρια εδώ» είπε. «Μια ανθρώπινη επιθεωρήτρια. Αν καταλάβει τι είδους σχολείο είναι αυτό, θα μας κλείσουν».

Ο καθηγητής Γκουλ άφησε μια πνιχτή κραυγή και πέταξε ένα σεντόνι πάνω στην πανοπλία.

Η Διευθύντρια έδειξε τη Μία. «Μόνταγκιου! Κατέβα κάτω και συστήσου στην επιθεωρήτρια ως Επικεφαλής!»

«Δεν ήξερα ότι ήμουν Επικεφαλής» είπε η Μία.

«Λοιπόν, τώρα είσαι» είπε η Διευθύντρια. «Αν κάποιος εδώ γύρω μπορεί να περάσει για φυσιολογικός, είσαι εσύ».

«Ναι» μουρμούρισε η Πηνελόπη. «Αναρωτιέμαι γιατί;»

Η Μία κοκκίνισε. Ήταν η μόνη μαθήτριά στο Ρότ-γουντ που ήταν άνθρωπος, και πολύ λίγοι γνώριζαν το μυστικό της. Αλλά η Πηνελόπη είχε πρόσφατα επισκεφτεί το σπίτι της και είχε αρχίσει να υποψιάζεται κάτι.

«Όσο για τους υπόλοιπους» φώναξε η Διευθύντρια «φορέστε τις μεταμφιέσεις σας, γρήγορα! Και μην κάνετε τίποτα αλλόκοτο όσο είναι εδώ η Επιθεωρήτρια. Αυτό σημαίνει ότι δε θα κάνετε ξόρκια, δε θα βρυχηθείτε και δε θα αφαιρέσετε άκρα».

«Κυρία!» είπε ο Βαρθολομέος Κοκάλας, σηκώνοντας το χέρι του ψηλά. «Ξέχασα τη μεταμφιέσή μου σήμερα. Δεν ήξερα ότι θα τη χρειαζόμουν».

«Πόσες φορές πρέπει να σας πω να μη φεύγετε από το σπίτι χωρίς αυτήν;» είπε η Διευθύντρια. Αγριοκοίταξε το γυμνό όλο κόκαλα σώμα του Βαρθολομέου και κούνησε το κεφάλι της. «Καλύτερα να κρυφτείς στο ντουλάπι».

Ο Βαρθολομέος σηκώθηκε και κατευθύνθηκε κροταλίζοντας προς το ντουλάπι.

«Κυρία, κι εγώ ξέχασα τη δικιά μου» είπε η Αόρατη Ιζαμπέλ από το πίσω μέρος της τάξης.

«Δεν πειράζει» είπε η Διευθύντρια. «Κάτι μου λέει πως αυτό δε θα είναι πρόβλημα».

«Αυτό είναι άδικο» είπε ο Βαρθολομέος Κοκάλας.

«Μέσα στο ντουλάπι εσύ!» ούρλιαξε η Διευθύντρια, αιωρούμενη όλο και ψηλότερα στον αέρα. Αρκετοί μαθητές πήδηξαν φοβισμένοι. Η Μία δεν είχε ξαναδεί

τη Διευθύντρια τόσο πανικοβλημένη. Ο Βαρθολομέος έσπευσε να υπακούσει.

«Εντάξει» είπε η Διευθύντρια, καθώς προσγειωνόταν ξανά. «Τώρα όλοι θα προσποιηθείτε τους ανθρώπους, θυμάστε; Μπορούμε να τα καταφέρουμε».

Η Μία δεν ήταν και τόσο σίγουρη.

ΚΑΘΕ
ΤΡΟΜΑΡΑ
ΜΕΤΡΑΕΙ!

Ένας περίεργος μάγος θέλει να βάλει
λουκέτο στο αγαπημένο νέο σχολείο
της Μία, το Ρότγουντ.

Η Μία πρέπει να δράσει τερατωδώς γρήγορα
για να του χαλάσει τα σχέδια!

www.minoas.gr

7+